

EKSİK ŞARKILAR

Meral Afacan BAYRAK

U sul usul yağmaya başladı yağmur. Bulutların arasında güneş kayboldu. Böylece gölgeleri sevdi kadın. İçindeki dargınlığın büyüyen yanını törpüledi durdu. Duruldu sanki.

Hayatındaki fazlalıkları attı. İyi de etti.

O gün, yeniden doğmuştu Fetnur. Psikoloğu tebrik etmişti onu. Tedaviye çabucak karşılık vermesi umulmadık bir gelişmeydi. Talip Bey ne sevinmişti öyle. Artık yepyeni bir hayatları olacaktı. Kabus dolu geceler, sıkıntılı günler sona ermişti.

Kalabalık yerini tenhaya bırakınca, şarkılar bitince... Bir saz semaisini dinlerken huzura açılan kapıyı görmezden gelmedi kadın.

“Aklıma geldin sık sık, son bir aydır sana ulaşmaya çalışıyorum.” diye düşünürken bir arkadaş davetinde ansızın görüştü Fetnur’la. *“Yolunda gitmeyen bir durum mu var?”* diye sordu ona. *“Hayır, her şey yolunda.”* Yine de, kalbindeki o kötü hissin kaybolmadığını söylemedi ona.

Telefon numarasının değiştiğini öğrendi. Sosyal medyayı kullanmadığı için izini bulmak zordu. Belki de fazla uğraşmadı. Kaderciydi o. Karşısına çıkacağı günü sabırla beklemişti. İşte o gün...

Sorup duruyorsun ya!

Sana nasip olmayan bana nasip oluyorsa, kim şikâyet eder bu durumdan?

Söyle bakalım, kim tamamlar bu eksik şarkıyı?

Keşke o, ağır çekim anıların gölgesinde ferahlayan içini görseydi. Zalim olduğuna bir dakikacık bile inanmazdı. Arkadaşının yeşil gözleri onu suçlar gibiydi rüyasında. Gerçeği bilseydi; *“Yanlış yaptın bana, aldığın her*

nefes suç, attığın adım günah senin.” demezdi. Fetnur’la aynı fikirde olduklarını fark etti son konuşmalarında. Tuhaftı:

“Kafasındaki dünya öyle böyle değil. O dinlediği şarkının sesi kısılrsa, bizi duyacak bir gün. Umutluyum.”

“Deme!”

“Dedim bile. O şarkıdan kurtarmadan onları, bizi duyamayacaklar.”

“Haklısın Fetnur.”

“Yargı ve kaygı. Birbirinin yerine geçemeyecek iki kelime. Sana selam verdiğim günün gecesinde bu iki kelimedenden vazgeçtim. İyi mi ettim bilmiyorum. Belki... İnfaza yol açmamış oldum, kim bilir.” Öyle de düşündü kadın. Fetnur biraz değişmiş miydi ne? Yine de...

Haydi gidelim/ Haydi yine gidelim/ Ya Hay...

Odadaydı. Normal bir hayatı olduğunu düşündüğünde başkaydı. Oysa hayalindeki o şarkılar... İnsanlar ve çeşitli görüntüler, sadece kendi duyduğu sesler... Sonra hepsi bir yana, çocukken annesinin en sevdiği kanaviçe işli beyaz pike örtüsünü yeniden görüvermek. Ah... Ölmeden önce, onu ziyarete gittiğinde, ne çok sevinmişti kadıncağzı. Üzerinde yattığı kanepeye örtmüştü o seviyor diye. Görünce ne heyecanlanmıştı ama, Talip Bey. Kanaviçe deseninin üzerinde okşar gibi gezindi elleri. Ah fesleğen kokulu anneciği... İncelikler, sadece iki kişinin bildiği özel ayrıntılar... Gözlerini yumdu. Hafif bir esinti yarı açık ahşap pencereden yüzüne doğru esti. Huzurlu birkaç anı belleğinde hareketlendi. Çocukluğuna yeniden yolculuktu bu düpedüz.

Haydi gidelim/ Haydi yine gidelim/ Ya Hay...

Yakın zamanda annesini kaybetmişti Talip Bey. Sonra duydu bütün olanları. İki kızını da evlendirdince o sokaktan taşındılar. Kadın Fetnur’dan uzun süre haber alamadı. Ocağına ateş düşenle, düşmeyen bir olur mu? Karşıdan davulun sesi hoştur elbet. Ya gerçeğin uğultusu? Onu ne yapacaktı peki? Fetnur da bankadan emekli olunca, Ege’de bir sahil kasabasına yerleştiler. Artık emekliliğinin tadını çıkarmanın zamanıydı. Hayat böylece yaşanıp bitecekti belki. Çarpa çarpa dalgalar, deniz lodosta kuduracaktı. Öyle bakıp yürüyeceklerdi. Fırtına falan korkutmayacaktı onları. Pek güzel bir hayaldi bu. Ona uzun uzun ayrıntılarıyla anlatmıştı Fetnur.

Talip Bey, o sabah çok erkenciydi. Yüzmek için girdiği denizde hızla gözden kayboldu. O talihsiz günün akşamında bir balıkçı tarafından ölü olarak çıkarıldı denizden. Kadın haberi aylar sonra öğrenince Fetnur’la olan konuşmalarını hatırladı. Müziğin sesi kısılmış olabilir miydi? Dinlediği müzik susmuştu. Şimdi ne olacaktı Fetnur’a?